

THE CHRONICLES
OF **RIPE**

OULULAISEN OPISKELIJAKYYKÄN
AIKALÄRPÄKE

Ukko-Pekka Yliranta

The Chronicles of Ripe
Oululaisen opiskelijakyykän aikalärpäke

Oulun Akateeminen Mölökky- ja Kyykkäseura ry
Oulu 2017

Säveltänyt: Ukko-Pekka Yliranta
Sanoittanut: Juuso Räsänen, Jarno Seppänen,
Matti Eteläperä, Janne Tuovinen ja Samuli Komulainen
Sovittanut: Markus Toratti

© Oulun Akateeminen Mölökky- ja Kyykkäseura ry 2017

www.oamk oulu.fi

Oulu 2017

Esipuhe

Oulussa on pelattu hilpeää, elämyksellistä ja laadukasta kyykkää nyt jo 15 vuoden ajan. Vuosien saatossa Oulun Akateemisen Mölökky- ja Kyykkäseuran jäsenmäärä on kasvanut tasaisella vauhdilla ja harrastustoiminnan laajuus on saavuttanut uusia rajapyykkejä talvella pelattavien liigojen, turnausten ja nykyisin kesälläkin tahkottavien liiton kisojen kasvaneen suosion myötä. Noihin muistojentäyteisiin vuosiin sisältyy lukemattomia tarinoita ja noiden tarinoiden kertojiin useita eläviä kyykkäpersoonia. Näiden (toistaiseksi) elävien legendojen käsissä Seuralle on kehittynyt ainutlaatuinen identiteetti ja maine vailla vertaa. Tampereen bilekyykkääjät ja Lappeenrannan willimiehet ovat saaneet tuta ikiomilla kartuilla, nastoitetuilla kengillä ja kyykkäpyyhkeillä varustettujen oululaisheittäjien kivikovan tason kotiturnauksissaan. Oulun omaa suurturnausta WCOK:ää, maan kovatasoisinta, ei ole vielä yksikään ulkolainen joukkue kyennyt useista yrityksistä huolimatta voittamaan.

Oululaisten opiskelijoiden intohimo omakseen ottamaansa itäistä lajia kohtaan vaikuttaa olevan leppymätöntä. Pitkäaikaisimpien toimijoiden ansiokas työ sekä Seuran että lajin kehittämisessä on säilyttänyt jatkuvuutensa nuorempien, tai ainakin vähemmän vuosia opiskelleiden, tekijöiden käsissä. Seuran asioista ja tulevaisuudennäkymistä keskusteltaessa eri tahot ovat usein ajautuneet keskinäisiin kahnauksiin, joskin useimpien popkorniastian vieressä vietettyjen IRC-myllyjen päätteeksi riita-asiat on pystytty hautamaan niistä iäksi vaieten (ja paskat). Avoin keskustelukuluttuuri ja välitön yhteisöllisyys ovat monessa mielessä Seuran suurimpia vahvuuksia alati laadukkaammaksi kehittyvän kyykänpeluutaidon ohella. On hienoa olla Seuran jäsen, sen toiminnan aktiivinen

rakentaja ja vieläpä edustaa sitä kansallisissa kisoissa (niin akateemisissa kuin liiton) upean yhtenäisissä peliasuissa. ”Pelin taso: OAMK” kun tarkoittaa ylenmääräistä tupeksintaa vain meillä täällä Oulussa.

Tämä teos on tarkoitettu kunnianosoitukseksi oululaiselle opiskelijakyykälle yleensä, mutta erityisesti kirjasen sivuilla on tarkoitus muistaa pilke silmäkulmassa Seuramme olemassaolon ja aktiivisen toiminnan mahdollistaneita ikimuistoisia persoonia. Heidän ansiostaan OAMK pystyy tänä päivänä kehittämään lajin harrastusmahdollisuuksia Oulussa ja sen jäsenet ovat tuoneet lisää elinvoimaa myös lajin kansallisen tason toimintaan. Ja tietenkään ei sovi unohtaa pelikenttien varsinaisia taitureita, tilastonikkareita tahi äänekkäitä kannustusjoukkoja: kirjaseen on sisällytetty myös joitakin oleellisimpia kenttien reunustoilta kuultuja anekdootteja, kuten tapaan kuuluu.

Vilpittömänä kiitollisuudenosoituksena Seuralle: sen toimijoille ja jäsenille, ja ennen kaikkea pelaajille,

Mr. 14

LUKU I

Voittamisen kulttuuri

Kyykkää pelaavien keskuudessa pelin tavoite vaihtelee olosuhteiden ja käsillä olevan sarjatason mukaan. Useimmille vanhoille ja uusille opiskelijoille tutussa kaljakyykässä pyritään saavuttamaan optimaalinen tasapainoasema tukevan humalan ja viihdyttävän pelailun välillä. Tietysti joissain tapauksissa edellinen voi olla jälkimmäisen edellytys, etenkin jos karttuun sattuu tarttumaan sadekelillä tai jos sipuli on selvissä tuumin jäisempi kuin parkkikset kevään kynnyksellä.

Pelin tarkoituksena on kuitenkin historiallisesti ollut voittaa vastapuoli poistamalla näitä enemmän nappuloita ruudusta sallitulla määrällä heittoa. Vaikka tämä perusperiaate ei ole aivan päivänselvä joillekin MM-kyykän tuomareista, on Oulussa otettu voittamisen kulttuurista kaikki irti. Tyypillisimmin voitto saavutetaan häiritsemällä vastustajan heittoa niin törkeissä määrin, kuin äänihuulet antavat periksi. Jotkut typerät ja lapselliset tosikot käyvät ennen pelejä yhdessä harjoittelemassa ja pahimmissa tapauksissa pelaajat saattavat jopa noudattaa ennalta kyhäiltyä taktiikkaa (ns. pelikirjaa) kentän tyhjentääkseen. Ainakin kaksi Seuran jäsenistä turvautuu tiukassa paikassa ihan vain vastustajan huijaamiseen. Varmimmaksi tavaksi niittää menestystä on kuitenkin osoittautunut vihollisjoukkueiden huippupelaajien naaraaminen omaan tiimiin joko jallun ja pitsalaatikon kanteen kirjoitetun sopparin turvin, tai

sitten ihan vain kyttämällä vanhoista tiimeistään vapautuvien mestareiden pelihalujen uutta heräämistä.

Jokaisen voiton ja voittajan tarina on aina ainutlaatuinen ja kertomisen arvoinen. Seuraavassa esitellään joitakin keskeisiä dominanssin sävyttämiä valtakausia Seuran alkuvuosista nykypäivään asti ylettäen.

Sähkö- ja tietoteekkareiden aika

Kun kyykkä oli vielä lähinnä teekkarien jäynä ja pikkupäissään kyräilevien kaljotteluporukoiden rennonletkeää ajanvietettä, ei kyykkäkentillä nähty humanisteja (joo, joo, joku KS Eny, mutta ne tuli mukaan ”vasta” kaudelle 2003-2004, so suck it up). Nykykatselijan silmään päin persettä pelanneet OKL-tiimit koostuivat lähinnä tekniikan alan ossaajista ja ensimmäiset pari vuotta 2002-2004 mentiinkin perinteikkaiten seurojen BoSS ja Droit tahdissa. Vielä kuluvalla kaudellakin top-4:ään vasurivalaan avustuksella tiristänyt SIK Bastards (myöhemmin heistä lisää) avasi mestaruustilinsä kaudella 2004-2005 Droit in roikkuessa yhä kiinni OKL:n kakkospaikassa.

Droit in löytää yhä OKL:n B-sarjasta ja vyöllä on yksi divarisarjan mestaruuskin, vm. 2012-2013. BoSSin pojat ovat hajautuneet kukin omille teilleen, mutta tiimin nimi ponnahtaa yhä esille erinäisissä Wappu- ja Pikkujoulukyykän keräilykokoontapanoissa. Kolme kertaa OKL:n arvokkaimman tittelin pokannut SB lienee tullut jäädäkseen. Siinä on voittamisen kulttuuria 15 vuodelta pennuille ja jonneille ihasteltavaksi. Ikävä kyllä näistä dinosaurusten aikaisista asioista on vaikea löytää pergamenttia kummoisempia lähteitä ja ensikäden kokemuksia omaavat persoonatkin ovat jo aikaa sitten vaipuneet seniliteetin hallaharsoon (eli ovat yli 30-vuotiaita).

Blagitarius Blagiatorsin valtakausi

BlaBla on kiistatta (paitsi että lukijoista varmaan 90% on eri mieltä ja haluaa välittömästi käydä kertomassa sen tupisevaan sävyyn allekirjoittaneelle) Oulun tunnetuin ja legendaarisin joukkue kautta

aikain. Kaiken (paitsi PoWi:n, MM-kyykän, kesäliigan, Wappukyykän ja Kesähauen eli ei oikeastaan minkään) mestari hallitsi OKL:ää rautaisella otteella sijoittuen mitaleille OKL:n A-sarjassa perättäisinä vuosina 2009-2013 (voitti tosin ensimmäisen mestaruutensa jo kaudella 2005-2006). Kolme mestaruutta, liigacupin voitto 2010-2011 ja peräti neljä perättäistä runkosarjan voittoa kausilla 2007-2011 (Droit teki muuten saman tempun 2002-2006) nostavat BlaBla:n voittamisen kulttuuri -listalla aivan kärkikahinoihin. Kliinisen kaunista kyykkää pelaavien sinipunapipojen tarinaa muistelee seuraavassa itse Kyykkäjumala Juusos, Mörrin ja Puttosen jälkeen joukkueen kolmanneksi trikoonisin pelimies.

U: Oletko oikea mies?

J: Kyllä olen, olen ollut siitä lähtien kun BlaBla perustettiin. Torstilta voi saada asiaan toisenkin näkökulman, kannattaa kysyä siltäkin.

U: Kuka keksi BlaBlan?

J: Hannu Korva. Hannu Korva oli pitkän aikaa Blankon hallituksessa mukana ja seurusteli siihen aikaan jonku teekkarin kanssa. Ja sitä kautta ymmärtääkseni, oli itekin sellanen puoliteekkari, niin niin, sitä kautta käyny MM-kyykässä. Alko meille joskus 2003 juttelemaan. En nyt yhtään muista, olikohan ensimmäinen MM-kyykkäreissu blageilla 2004, ehkä? Yks hassuttelureissu käytiin silloin ensin.

U: Mistä nimi?

J: Hannu ja Jyrki, siis Puttonen, sen keksi. Se Blagiators on vähän niinku gladiators. Siinä on aina ollu vähän semmonen.. mm, miten sen nyt sanois.. joku tämmönen kreikkalais- tai semmonen vivahde siinä on. Antiikista. Teekkarit sano meitä BlaBlaksi niinku haukkumanimenä. Alkujaan meitä oli kaks tiimiä, me ja Ks. Eny, varhaisopettajia tai jotain kasvatustieteilijöitä. Oltiin outolintuja ja vieläpä tollilta, ja vastakkainasettelu esimerkiksi tietoteekkareiden kanssa oli aika kova. Alussa sillä BlaBlalla oli sellanen ivallinen vivahde, mutta ei sillä enää sitä ole. Teekkareille päihin laittaminen oli meillä sellanen juttu, kun ne vittuili meille.

U: Miksi BlaBla oli niin hyvä?

J: Meillä sattui oikeanlaisia yksilöitä siihen, sellasia joilla oli urheilutausta ja motivaatiota. Siihen aikaan ku me aloitettiin niin ei siellä treenattu: me treenattiin ku raivopäät ja asuttiin vielä aika lähellä yliopistoa. Vähän niinku nykyään SuppoHauet, höhö, ja sitten kapula vähän niinku vaihtu Leskiselle ja Soppaselle jossain vaiheessa. Reenaaminen se juttu on siinä ollu. Mie olen aina pelannu mailapelejä, mutta Jyrki on enemmän sellanen kestävyysurheilija. Käsikoordinaatiota vaativia lajeja oli monet pelaillu. Sitte ku tuli vähän paremmaksi, niin tuli vain enemmän kipinää. Silloin oli vielä niitä eppisiä rajapyykkejä, niinku heittää kesällä 20. Kukaan ei päässy siihen silloin aluksi. Minä heitin Pahoja vastaan, muistan vielä. Oisko ollu nollaviis kesällä Norssin kentällä. Mutta siis aluksi kisattiin vaan Jyrkin kanssa että kumpi saa enemmän pisteitä pelissä ja sitte aika nopeasti jalostu se ajatus, että ei sitä peliä ehkä sillä tavalla kannata pelata. Sitte ku näki miten lappen Ranta pelas, niin sieltä se jyvä siitä tuloksen tekemisestä varmaan jäi.

U: Siis oletteko te kattoneet Cerbeltä mallia?

J: Noo, siihen tullaan tässä vielä.

U: Blagit ovat olleet ahkerasti hallituksessa: ainakin Liigacup taitaa olla teidän ideoita?

J: Liigacup ja WCOK on varmaan lähinnä Mörrin ideoimia, juu. Oon ite tainnu olla kolmesti PJ:nä, sen viimisen kerran sillee ”one for the team”. Se ei tietysti ole aina hyvä juttu, että jos alkaa se sydän loppua siihen hommaan niin pitäis siinä vaiheessa nostaa kytkintä noissa ainejärjestöhommissa.

U: Olivatko hallitus-blagit tyranneja vai innovaattoreita?

J: Kyllä mie kallistusin siihen innovaattoriin. Kaikkia ei voi koskaan miellyttää. Meni helvetin pitkään tajuta, että ainejärjestöhommissa ei ole sellasta ku 100% tyytyväisyys, että aina tulee niitä soraääniä.

Siellä on aina sitä muutosvastarintaa ja sitä kauttahan siinä on väkisinkin jollain tavalla tyranni. Kyllä me tehtiin sellasia juttuja että kaikki ei menny nappiin, että vaikka tehtiin hyvällä tarkoituksella niin ehkä väärällä tavalla. Hyvä esimerkki on tuo finaaliapäiväidea, että sehän meni ihan.. Nykyinen systeemi on paljon parempi. Paljon vähemmän menee sydämiä murskaksi. Se oli aika eppinen se kun ekalla kerralla se runnottiin läpi ja finaaliin sattui me ja SB. SBltä ei päässy Suomela sinä päivänä. Siinä ei ajateltu lajin parasta, tai siis ainakaan urheilullista aspektia. Että enemmän sitä viihdyttävyyttä. Että vaikka se onnistu hyvin, saatiin katsomot tehtyä lumesta, niin niin ei se menny millään muotoa hyvin. SBstä yks Peterin Ville veti siitä herneen nenään ja eros seurasta, että ei voi sanoa että olis menny ihan nappiin.

U: Blagien all time All Stars?

J: Tasasin kokoonpano on ollu varmaan, niin että tota niin, parhaimpina päivinä Riku alottamaan ja Mörri kakkoseksi. Sitte minä ja Jyrki. Historia osottaa, että on niitä WCOKin mestaruuksia ilman minuakin voitettu, mutta jos all time niin varmaan noin.

U: Kuka on blagien arkkivihollinen?

J: Vähän vaikea sanoa. Ei ole ketään vastaan vituttanu pelata suoranaisesti. Mietin että pitäiskö sanoa STH, mutta niidenkin kanssa suurin ongelma oli ehkä mielipiteet hallitushommissa, ei niinkään pelikentällä. Ehkä se SB oli silloin alkuaikoina sellanen. Oli kova tiimi. Ja jotenki se meni sitte Kakkossaajiin. Otettiin aina jotenki mystisesti niiltä turpaan tiukoissa peleissä. SB ja Kakkossaajat.

U: Onko BlaBla kaikkien aikojen paras joukkue?

J: Kaikkina niinä vuosina mitä on pelattu niin aikajanalla pärjäämisessä mitattuna kyllä, tulostasossa nykysiin joukkueisiin verrattuna ei. Meidän pitäis treenata ihan helvetisti että pärjättäis nykyään. Kirjota sihe että "on", niin tuleepahan muille sellanen mielikuva että vittu mikä mulkku.

U: Miten te ryysitte sen MM-finaalin?

J: Tulokunto oli ihan hyvä, ku oltiin jo treenattu. Mutta se oli sellanen peli että oli rahkeita. Jotenki se lähti lipsumaan ku etupäästä yks kaveri pelaa huonosti ja seuraava ottaa siitä vähän lisää kierroksia. Ja sitte se mopo karkaa. Että parikin pinnaa lappeen Rantaa vastaan turpaan ekassa erässä.. Niin ei siinä enää ollu oikein makua. Siinä oltiin jo VaPuPiPu voitettu tiukassa pelissä niin alko olla takki aika tyhjä. Ei tullu kellekään oikein niinku hyviä suorituksia. Se kehystetty anteeksipyyntö taisi olla Aten kynästä.

U: Kerro BlaBlasta jotain sellaista, mitä suuri yleisö ei tiedä?

J: No sellanen viiltämisen kulttuuri, että pelataan hampaat irvessä tosissaan, on varmaan jääny meistä kuvaksi. Kyllä me sitte myöhemmin yritettiin vähän pehmentää, että pelattiin kieli poskessa. Kaikilla meillä oli samanlainen huumorintaju sen suhteen, että pelataan enemmän tosissaan ku oikeasti ollaan. Meillä kävi kääntymässä esimerkiksi KK:n kavereita, Lastu ja Käppi, mutta ne ei oikein tykänny meidän perfektionismista. Muut ei voinu ymmärtää sitä, että jos linja ei lähde yhdellä heitolla niin se on paska. Tornirooska ja rooska siellä takana, niin jos se ei lähde yhdellä niin se on paska. Tai että jos joku kaks tornia lähtee paskalla heitolla niin ei sitäkään pidetty niinku hyvänä. Ja että nollapeli oli niinku meille paska. Sitä ei kans ymmärretty. Nykyään sen ymmärtää, kun nollapelillä ei enää pärjää. Me oltiin sellanen kyykän Tiger Woods, että alettiin treenaamaan ennen ku muut.

U: Onko kivuliaita muistoja?

J: En tiedä moniko muistaa sitä, mutta jossain PoWi-cupissa muistaakseni, 2010 tai 2009.. Aa, 2008. Se vuosi ku hävittiin Droitille [toim. huom. OKL:n välierä]. Tuure Kilpeläinen heittää sellasen linjan, että huh huh, tuota ei saa yhdellä heitolla niin vittu lähti. Niin siinä pelissä annettiin aika paljon siimaa ku PoWi-cupissa aiemmin Cerbe anto mulle vähän tipsejä ja meikähän muutti heittotekniikkaa. Menin sellasella patsastekniikalla OKL:n pleijareihin, jätkät arvosti. Rehellisesti sanoen tuntu siinä kohtaa ihan vitun hyvältä idealta. Ei ollu.

SIK Bastards: aina mukana, aina vaarallinen

Sähköinsinöörikillan edustusjoukkue SB on yksi OKL:n vanhimmista ja menestyneimmistä tiimeistä. Historiankirjojen mukaan Mjatti Eteläperän perustamat äpärät ovat voittaneet OKL:n kolmeen otteeseen, vuosina 2004-2005, 2008-2009 ja tuoreimpana 2012-2013, näin jakaen ”eniten OKL:n mestaruuksia” –tittelin BlaBla:n kanssa. Hopeaakin löytyy kaksin kappalein, ja pronssia kertaalleen, eli SB vaikuttaa sitkeästi pysyttelevän kärkikahinoissa ajankulusta riippumatta. Liigacupinkahteen otteeseen valloittaneet paskiaiset ovat SuppoHaukien lisäksi ainoat Moerrning Trophyn tuplavoittajat. SB:n maajoukkuemanaatti Soppanen on niin ikään SuHan Erosen lisäksi ainut OKL-lähtöinen pelaaja ihan oikean kyykän kansainvälisissä karkeloissa. Tehokkaasti rosteriaan uudistava SB on loistava esimerkki onnistuneesta junioritoiminnasta ja pelaajahankinnoista, eikä homma ole kaatunut avainpelaajien siirtymiseen muille maille vierahille.

Toistaiseksi parhaan kukoistuksensa duo Soppanen-Leskinen (insert Ievan polkan basshunter remix here) aikaan nähnyt SB oli tunnettu lennokkaista avauskierroksistaan ja Suomelan mestarillisista kolmospaikan taidonnäytteistä. Voittamisen kulttuuriin avain oli SB:n kirjoissa sama kuin monella ennen ja jälkeen tulleella: hillitön treenaaminen. Edellä mainittu kärkipari hinkkasi tarinoiden mukaan 6-tuntisia treenejä pitkin aamuyötä parkkisten ollessa iltaisin täynnä, ja tulos alkoi näkyä pian kohenevessa Oka-sarakkeessa. Uudemman polven ”nuoret” SIKkiläiset ovat kuluneella kaudella antaneet SB:n trademark-tyyliin näytteitä raivokkaista konapommeista, eikä SB:n vaikuttavalle saagalle näy loppua toivon mukaan vielä hetkeen.

Jonnena allekirjoittanut joutui tukeutumaan Mjatinhon viisaisiin sanoihin saadakseen selvän SB:n alkuaikojen hämäristä hetkistä.

U: Oletko sinä SB:n isähahmo?

M: Kaitpa se on näin, jos se on perustanut. Silloin kakstuhatta.. 2002, ensimmäisellä kaudella jo. Silloin ku oli eka vuosi OKL:aa niin haluttiin tehdä oma joukkue siihen mukaan. En nyt muista miten se tarkasti ottaen meni, mutta kaikki jotka siinä pelas oli pelannu kyykkää kuitenkin jo pienryhmäohjauksessa vuosi tai kaks aikasemmin. SB:n

periaate oli alusta alkaen olla tämmönen sähköinsinöörikillan johtotähti tai kruununjalokivi.

U: Käsittääkseni joukkueessa oli mukana ensimmäisinä vuosina yksi otittilainen?

M: Juu, kyllä, näin se ikävä kyllä on. Mika Rekilä (EDIT: Mika Pirnes, meni vanhalla miehellä Mikat sekaisin). Se on kieltämättä ikävä pointti SB:n historiassa. Häpeäpaalu. Kannattaa heti alkuaikoina nämä virheet tehdä. Heitti kuitenkin muistaakseni kerran 14.

U: Ketä ovat alkuperäiset SIK Bastardsit?

M: Se löytyy varmaan vanhoista tilastoista. Minä ja Koivusen Mikko, eli Zeta, oltiin. Ja sitte.. Siinä on ollu aika paljon porukkaa ennen ku se silloin mestaruuskaudella 2004 vakiintu. Ne jotka pelas enemmän kyykkää, pelas sitte SB:ssä. Top Alcohol pelas kans silloin ihan ekalla kaudella, mutta SB on ollu mukana ihan alusta lähtien. Toisella kaudella ei ollu. Mä olin vaihossa Islannissa. Seurasin kyllä siellä ollessani kyykkästatseja.

U: Montako OKL:n mestaruutta SB:llä on?

M: Kaks. Tai siis en ole laskenu niitä mitä Leskinen ja Soppanen on voittanu, tai siis pitäny kirjaa. Ite kun olen SB:ssä pelannu niin on yks mestaruus. Se oli enemmän sellasta pelailua siihen aikaan, mutta olihan tuolloin suuri ja mahtava Droit finaalisissa vastassa. Se oli mukava voittaa, pleijarit meni muutenkin hyvin. Paras pelaaja lähti Ikeaan vaimon kanssa, hih hih, ei päässy viikonloppuna pelaamaan. Korvalan Jaakko. Toisella mestaruuskaudella en ollu mukana.

U: Mulle oli se kebab.

Baabelin henkilökunnan edustaja: Hyvää ruokahalua.

U: Onko SB vaeltava mantteli, sellanen kuori johon aina tulee uutta täytettä?

M: No näin se on. Linkki alkuperäisen SB:n ja Kötsän ja Soppasen SB:n välillä on Suomelan Juho, joka oli siinä alkuperäsessä SB:ssä

mukana. Se oli silloin mestaruuskaudella, mutta me laitettiin se penkille sitte, heh. Se oli kasvamassa korkoa siellä.

U: Miten kiltajoukkue voi aina vain joka vuosi kasata kärkitason joukkueen?

M: No tietenkin pitää olla sellanen, joka jaksaa vetää sitä perässään. Se.. Yleensä jos on hyvä kapteeni, niin se tekee muista pelaajista parempia kauden aikana. Jaksaa käydä niiden kanssa treenaamassa. Viime vuosinahan Soppanen on ollu sellanen, joka on vetäny, ja alkuaikoina kävin tietenkin tosi paljon itekki. Onhan SB:llä ollu huonojakin kausia, oltu viimisiä liigassa. 2006. Se olis silloin ku mää.. No ei se tietenkään siitä johtunu että mää lähin pois, mutta tuota, se oli sellanen. Uudet miehet tuli vetämään. Jos sää katot statseja niin ei SB ole aina pärjänny. Muistaakseni se uus nousu lähti siitä ku Kötsä tuli mukaan. Huippulupaus Kötsä, heitti lippis päässä.

U: Ovatko Kötsä-Soppanen parin saavutukset SB:n kultaiset vuodet?

M: Ehkä kuitenkin silloin ku voitettiin mestaruus 2004-2005, niin voitettiin myös OM-kyykä samana vuonna. Siinä on kaks erilaista SB:tä ollu. Ja ehkä nyt tietyllä tavalla kolmas, ku Kötsä ei enää pelaa. En mää tiiä onko tää kolmas enemmän sellanen SIK:n muista joukkueista kasattu, sitä pitää kysyä Soppaselta. Mutta sitä ei ole kukaan koskaan suunnitellu, parhaat on aina pelannu SB:ssä.

U: Mikä on Mjatin oikea koti? Hanpit? SB?

M: Oonhan mää perustanu myös ExHipit. Silloin mestaruuskauden jälkeen joko voitettiin tai oltiin kakkosia runkosarjassa. Sitte hävittiin ekalla kierroksella pleijareissa Ks.Enylle. Sen jälkeen oli semmonen, että meni ite töihin ja ajattelin jättää SB:n niinku kiltahommiin. Sitte perustettiin ExHipit, oli siinä Koivunen mun kanssa pelaamassa, sitä kesti pari kolme vuotta. Eka B-sarjassa, sitte A-sarjassa. Mutta se on vaikea kysymys. Kyllä ne SB ja Hanpit on molemmat itelle tärkeitä. Siviilikaveriporukka pelaa Hanpeissa. SB on kuitenkin instituutiona sellanen oma juttu.

U: No kumpi joukkue jäädyttäisi Mjatin paidan kattoon 20 vuoden päästä, kun jäät eläkkeelle kyykästä?

M: Ei tuohon voi vastata. En määhän lopeta ikinä. Pidän vain luovia taukoja.

U: Mikä on SB:n tunnussävel?

M: Hyvä kysymys. Se on varmaan sitte tullu myöhemmin, ku SB on Soppasen ja Kötsän myötä ruvennu soittaaan äärimmäisen paskaa musiikkia tuolla kyykkäkentällä. Täytyy olla se Do you wanna fuck me.

U: SB:n veriviholliset?

M: Eiköhän se alusta asti ole ollu Droitti. Sitte ku Droit feidas niin.. No ei oikeastaan Blagien kanssa ole koskaan ollu, ehkä enemmän Hanppien. Mutta Droit, se oli paras joukkue silloin aikoinaan. Vaikka ei ole koskaan OKL:aa voittanukaan. Meki voitettiin ne silloin 5 pelin finaalisarjassa, vikassa pelissä.

U: Paras muisto SB:n alkuajoilta? Entä katkerin?

M: Täytyy olla se ku koneen saunalla juhliitiin ja avattiin shampanjapullo. Kolme neljäsosaa siitä shampanjasta lensi sinne koneen saunan käytävän kattoon. Ja sitte se rupes se shampanja satamaan sieltä alas. Oli semmonen olo, että oli saavutettu jotain. Ei siivottu. Tais olla OM-kyykän voitto. Pahinta on ollu omat mokat, niinku monelle varmaan. Mestaruuskauden jälkeen pleijareissa heitin kaks avaushaukea. Se oli aika.. paha.

U: SB:n perustajan vinkit uusien harrastajien hamstraamiseksi?

M: En tiiä.. Kiltojen pitäis aktivoitua. Saada niitä kaveriporukoita pelaamaan. Ehkä opiskelijoilla on nykyään niin kiire opiskella, että ei ehdi harrastamaan. Mun aikanahan sitä ehti pelata, liikaakin. Äärimmäisen hyvä olis tulevaisuudessa saada OAMK vastaan OAMK ku ammattikorkeakoululaiset tulee tänne. Niitä ei kannattais mun mielestä missään nimessä sulkea pois, kuitenkin 6000 opiskelijaa. Ehattomasti kannattais hakea sellasta leikkimielistä vastakkainasettelua.

U: SB:n All time All Stars?

M: Jaa-a.. Itseäni en luonnollisesti valitse tähän. Siellä on niin paljon hyviä pelaajia. Korvalan Jaakko, Kötsä, Soppanen ja Suomela. Siinä järjestyksessä.

U: Pelaako Mjatti vielä joskus SB:ssä?

M: Pelasinhan mää toissakaudellakin. Never say never.

Hanppidynastia

Aina seksikkäät, ystävälliset ja Seven nations army:n tahtiin mölyävät Hanpiti kuuluvat oululaiseen kyykkäskeneen yhtä lähtemättömästi kuin Hanppimyllyjä säikähtäneiden vastustajien alushousujen paskatahrat. Vuosien varrella Hanppien rosterissa on pyörinyt AiMo (aitoa_menoa mainittu, junassa tavataan) tukku kyykkäkuuluisuuksia, ja vaikka nykyisessä kokoonpanossa ei montaa juonioria ole kasvamassa, voidaan jälkikasvun olettaa nappaavan viestikapulan parinkymmenen vuoden kuluttua. Kaksinkertainen OKL-mestari ja WCOK-voittaja Hanpiti on hoitanut kotiin myös liigacupin kaudella 2012-2013, eli voittamisen kulttuurista ei legendaariselta dynastialta puutu. Hanpiti on myös liigan pitkäikäisin joukkue, sillä sen marssi kyykkädynastiaksi alkoi heti ensimmäisellä OKL-kaudella, eikä liikkeellä ole ainakaan huhuja mölinäklubin päättäjäissaunoista.

Hanppiyhteisö ei koostu ainoastaan A-sarjakokoonpanosta, vaan nimen alle yhdistetään usein elimellisesti myös oman erityislaatuisen tarinansa omaavat Papat. Voitaneen sanoa, että OKL ei olisi sama ilman Hanppiyhteisöä, jonka isällinen rakkaus oululaista kyykkää ja kanssapelaajia kohtaan välittyy jokaisesta Vilin vastustajalle sujauttamasta ruskeasta kirjekuoresta, tuomarille huudetusta ”Nuija!” –huudosta ja yliastutusta WCOK-finaalin ratkaisuheitosta. Seuraavassa mietteitään jakaa joukkueen pitkäaikainen kippari, Äksä.

U: Ketkä kaikki ovat Hanppeja?

Ä: Hanppeja? Pitää varmaan olla sellanen oikea mielentila. Miten mä nyt sanoisin.. Sellanen tietty mentaliteetti, ei niinkään että olis tarvinnu pelata Hanpeissa. Alunperinhän se lähti kaveriporukasta liikkeelle, otittilaisia oli tietty porukka. Meillä oli sellanen futisporukkakin ku MC Vasara. Suurin piirtein samaan aikaan alottaneita, sen voi oikeastaan rinnastaa näihin Hanppeihin. Sopivan rentoa porukkaa, ei oteta asioita niin vakavasti. Miten nyt yleensäkin kaveriporukka tekkee.

U: Mikä on wuhuu.info?

Ä: Hanppien nettisivusto. Vähän ehkä viime aikoina kuolleempi, ehkä vielä hengissä? Sen tarkoitus oli vähän niinku hassutella ja kirjoitella otteluraportteja. Painottu ehkä enemmän sellasiin hassuttelu-uutisiin ja kannanottoihin. Jopa pieneen trollaukseen.

U: Wuhuumjatti, Hanppibingo, Åke Gullmes.. Mistä se johtuu että Hanpeilla on niin paljon näitä härpäkeitä?

Ä: Niin nehän ei ole Hanppien omia palkintoja. Wuhuumjatti tais olla vuosijuhlahajja OAMK:lle. Åke Gullmes on runkosarjan voittajalle kun sille ei ollu pokaalia. Oli vähän sattuman kauppaa että sellanen helevetin hieno pokaali sattu löytymään netistä ja otettiin se pois kuleksimasta. Ja pistettiin hyvään käyttöön. Tais olla vielä niin että satuttiin ite voittaan se sinä vuonna, en tosin muista tehtiinkö me päätös pokaalin hankkimisesta ennen vai jälkeen voiton. Pääasia että saatiin se kuitenkin ensimmäisenä ite haltuun. Hanppibingo liittyy tähän wuhuu.infoon, oli WCOK:n aikana kaikenlaisia kilpailuja, kuvanottokisaa ja vastaavia. Se on ollu välillä nimenomaan bingopalkintona, ja siinä on ollu useita eri palkintoja. Nyt se on tietääkseni vakioitunu siihen vanhaan Liigacupin pokaaliin, joka kärsi vähän vahinkoa silloin. Mikähän se ois ollu.. Teekkaritalolla, voitettiin Liigacup vuonna.. Heitän randomilla 2010? Ehkä? 2011? Silloin mestaruusjuhllilla pokaali kiersi tanssilattialla ja putos lattialle erään henkilön käsistä, ei ollut kuitenkaan Hanppien pelaaja. Ehkä ei kannata tähän lehteen sen henkilön nimeä laittaakaan. Hän makso kuitenkin korvauksen.

U: Ovatko Hanpit herrasmiehiä vai kaikin mahdollisin keinoin voittoja tavoittelevia?

Ä: Varmasti molempia. Kilpaa kun pelataan, niin pelataan voitosta. Kaikkien puolesta en voi puhua, mutta ite olen sitä mieltä että kyykkä ei ole niin vakavaa. Ei me nyt ihan kaikkia keinoja voiton eteen käytetä. Se mistä tässä varmasti on kyse, niin parina viime kautena erään henkilön toimesta on tullu huutelua ja muita erinäisiä toimia. Mutta se kuvastaa ehkä enemmän sitä kyykkäkulttuuria. Silloin ku me alotettiin pelaamaan niin vaikuttamiskeinot oli sallittuja, jopa ihan normaaleja. Nykyäänhän paheksutaan jos huutaa jotakin. Sehän on vähän jo väsynyttä se hauen huutaminen, ei sitä jaksaa enää näiden kilometrien jälkeen harrastaa. Vähän harmittaa, että nuorempi polvi ei sitä enää oikein osaa. Mutta se, että kumpia me ollaan, niin uskoisin kuitenkin että enemmän herrasmiehiä. Aina sitä pientä jekkaa pitää keksiä, vaikka voitosta pelataankin. Muutamilla se huutelu menee pahasti ihon alle ja silloinhan sitä jotkut pistää vain lisää vettä myllyyn. En itekään hyväksy sellasta että niin sanotun backswingin aikana huudetaan, sen pitää olla sellasta jatkuvaa mölinää. Joku raja pitää olla, eikä se pelkästään meidän joukkuetta ole koskenukkaan.

U: Mistä tulee Hanppien tunnussävel Seven Nations Army?

Ä: Futiskatsomosta. Sieltä se on tullu. Helppo laulaa monen promillen humalassa ja hyvät sanat. Mikäs siinä.

U: All time best Hanppien All Stars?

Ä: Aika paha. Junes, Ismo, Äksä ja Hernis. Siinä järjestyksessä. Alkuperäinen kokoonpano. Totta kai jos voitosta aletaan pelata niin saattaa jotain roolitusta tulla.

U: Mistä Hanppien yllätysromahdukset johtuvat?

Ä: Päivän kunto saattaa meillä heitellä enempi ku muilla huippujoukkueilla. Ei oikein jaksaa ehkä innostua kovin paljoa kaikista peleistä. Välillä käy sillä tavalla, elämä on. Siitä olen tyytyväinen että kovissa peleissä on pystytty pelaamaan riittävän hyvin. Varmaan tulee Soppanen -efekti nyt, mutta ollaanko me kolme kertaa peräkkäin

oltu WCOK:n finaalissa. Välillä tulee romahduksia, kyykkä ei ole niin vakavaa. MM-kyykässäkin jääty monesti alkulohkoon, silloin alkuaikoina. Taso vaihteli vielä paljon enemmän.

U: Minkälainen suhde Hanpeilla on PacPappoihin?

Ä: Meillähän on vuosittain seuranmestaruuskisat. Veristä taistelua. PacPappojen taustahan on että ne on samaa MC Vasaran porukkaa. Ihan pikkusen erihenkistä porukkaa, niiden kanssa aina kilpailtiin ja vittuultiin. Heilläki ku epäaktivoitu tuo porukka ku alko ukkoutumaan ja lähti Oulustakin osa niin yhistettiin sitte. Veljellistä kisailua. Yks peli on sellanen jossa meni molemmilla osapuolilla ihon alle. Se oli se liigapeli ku Hanpit tippu pois pudotuspeleistä, en ole varma varmistuko se just siinä pelissä. Papat meni pisteen maalierolla jatkoon ja pudotti Kyrpän pois. Siinä tuli kyseenalaisia pappeja ja tuomari ei oikein osannu tuomita.. Tepolla meni sitten hermot ku Haikala alko trolaamaan, ja Teppo kävi potkasemassa sen papin pois kentältä ja Papat meni yhdellä pisteellä jatkoon. Tästä tuli silloin aika paljon porua. Se oli sellasella paikalla se pappi että se ois monella heitolla sen jälkeen lähteny, mutta eipä se tuomari sille mitään osannu tehdä ku Teppo sen potkas lumihankeen. Sillosilla säännöillähän sitä ei nostettu takasin. Ei siinä silti jääny mitään sanomista, hauskan se oli.

U: Miksi Hanpit on edelleen niin hyvä?

Ä: Rutiini. Sanoisin että taso pysyy sopivan korkealla tiukassa paikassa, vaikka ei nyt ollakaan liigan parhaita tasollisesti. Sen verran monissa liemissä keitettyjä kavereita ettei karttu tärrää. Siinä mielessä meillä on etu suhteessa moniin joukkueisiin. Teppo on pelannu varmaan vähiten, seki on silti pelannu ainaki vuodesta 2004 asti.

U: Miten Hanpit on niin hyviä naaraamaan? Joni, Mjatti, Oksu, Juusos..?

Ä: Ensinnäkin kattoo heijän vuosirenkaita niin ei ne mitään nuoria kavereita ole. Joukkueet on lähteny osalta alta ja ku ollaan samaa ikäluokkaa niin helposti siinä hakeutuu harrastamaan yhdessä. Se ei ole sattumaa, että ne on kaikki niin hemmetin kovia pelaajia. Ei

meillä kiinnosta pelata mistään sijoista 10.-12. Me lopetetaan jos sinne pudotaan. Aina pitää olla mahdollisuus pelata kärkisijoista, jos nyt ei mestaruudesta. Osa on miettinyt että lähettäis B-sarjaan, mutta mitä siitä saa oikeasti? Ihmettelin ku Mjattikin lähti sinne, mutta saahan siellä pelata. Ehkä se tykkää kyykänpeluusta. Onhan se vähän outoa että tykkää pelata kyykkää niin paljon että pelaa jopa B-sarjaa.

U: Onko hyviä muistoja mitä on mukava kerrata? Entä pahoja?

Ä: Voitot. Eka liigan voitto ja toka. Ja WCOK-voitto tuntu helvetin hyvältä. Tappiot harmittaa. Mutta kyykkä ei ole niin vakavaa. Pystyy elämään sen tuloksen kanssa mikä tulee. Ei meillä ole rahkeita voittaa nykyisiä huippujoukkueita vaikkapa kymmenen ottelun sarjassa. Mutta kovissa peleissä ollaan onnistuttu tosi hyvin, vaikka oletusarvo ei näillä treenimäärillä ole kovin korkealla.

U: Onko lempparivastustajia?

Ä: Ei mitään sellasta yksittäistä ole, jota vastaan olis pelit menny poikkeuksellisen huonosti tai hyvin. Kovia joukkueita vastaan on mukava pelata, kun joutuu suorittaan. AiMia vastaan on ollu hyviä pelejä ja alkuvuosina Droittia vastaan. Pacmanejia vastaan on mukava pelata. Nykyään porukka on sen verran paljon nuorempaa, ettei ole enää opiskelukavereita, mutta rentoja vastustajia on. SuHa, AiM ja BSoD mainitakseni: kovia pelejä, mukava pelata.

Jarrujoukkueet – ripaus onnea ja jätessäkillinen raivotreeniä

Kaudella 2009-2010 OKL:n B-sarjan Westsiden kahdeksanneksi sijoittunut Jarrupartio järisytti vakiintuneen oloista kyykkäskeneä ponkaisemalla heti seuraavalla kaudella sekä OKL-A:n että Liigacupin kakkoseksi. Komeetan lailla kohonnen joukkueen alkuperäinen rosteri jakaantui ensimmäisen kauden jälkeen kahtia ja Jarrupartion poikien tahkotessa ylempää sarjatasoa Jarrutyötöt hakivat vauhtia divarista voittamalla B-sarjan mestaruuden 2010-2011. Jarrutiimeillä on pitkä yhteinen historia, ja vaikka matka A-sarjassa on sittemmin jatkunut vastatusten, on joukkueiden välisessä siteessä jotain ainutlaatuista.

Hieman onnekkaisesti menestykseen päättyneen toisen kauden jälkeen jarrut eivät ole jättäneet mitään sattuman varaan: treenaaminen on ollut silmitöntä, peliasut räävittömiä ja sandaalinkatkuista mainetta ei varmaan kukaan OKL:aa seurannut kiistä. Kapteeni Komulaisen ja Puikon ympärille rakennetut joukkueet ovat tunnettuja tehokkaasta roolituksestaan, peli-ilosta ja tiukan paikan tullen pelastavasta ryöstönaaraustaidoistaan. JRYÖ on mahdollisesti paras naisjoukkue, joka kuunaan on akateemisia kyykkäkenttiä lakaissut, ja JarPa takuuvarmasti ärsyttävin samassa skaalassa. Tyttöillä on liigacup-voitto ja Pojilla OKL-mestaruus kaudelta 2014-2015, ja lisäksi molemmat tiimit ovat olleet 2010-luvulla vakiokasvoja A-sarjan pleijareissa. JarPa on toistaiseksi ainoa joukkue, joka on napannut WCOK:n mestaruuden kahdesti, ja vieläpä perättäisinä vuosina. Kaiken nähnyt ja kokenut Smuuli lupautui etähaistatteluun pinkkipaitojen menestystä muistellakseen.

U: Miksi jarrupartiolaiset alkoivat pelata kyykkää? Eikös se ollut bilejärjestö?

S: Mm.. Noh.. Koska se oli hauskaa. Kaverit, jotka ei liittyny mitenkään jarrupartioon, pyysi mua OM-kyykkään 2009 ja innostuin siellä lajista. Päätin kasata seuraavalle kaudelle liigaan joukkueen.

U: Ekalla kaudella tytöt samassa tiimissä. Miksi jakaannuitte?

S: Joo, ekalla kauella oli Iitu, Tiina, Jossu.. Vai Jenny? Se tais olla Rovaniemellä. Ja sit Kari, Minä, Anikka ja Humpo. Pelattiin eka sillee että kyykkä on hauskaa ja saa juua kaljaa pihalla. Mutta hyvin nopeasti alko kiinnostaan enemmän ja alettiin käymään treenaamassa. Tytöt ei treenannu vielä niin paljoa ja tiimissä oli 7 pelaajaa jotka halus pelata enemmän. Tuli erimielisyyksiä peluutuksesta ja niin edelleen.

U: Sitten kipeämpiin aiheisiin: onko soputasurihuhuissa perää?

S: Eihän tämä ole kipeä aihe.. No siis ei ole! Tai siis siihen aikaan varsinkin katottiin tosi tarkkaan runkosarjapelejä, ku kaavio oli kiinteä. Kateltiin että miten ne pleijariparit tulee menemään ja tiedettiin että joku pelaa paremmin pleijareissa ku runkosarjassa. Sitte kateltiin että voikohan jotenkin kikkailla, ja sitte saatais väistettyä Jarrutyöt jos oltais hävitty edes yks peli. Tytöt ei tienny tästä mitään,

mutta olis varmaan nauraneet jos ois tietneet. Oli itse asiassa niin, että alun perin haluttiin väistää Hanpit. Katottiin, että Hanpit sijoittuu huonommin ku mitä niiden oletettiin, mutta tupeksivat itsensä kokonaan ulos. Se oli se "saatanan tunarit!"- kausi. Eihän tuo ole poikkeuksellista: ainakin Droit on tehny aikasemminkin. Pelattiin siis typerällä järjestyksellä, ja sitten se menikin tasan, mikä oli vielä haus Kempaa. Jarno kyllä lopulta tuomaroï sen pelin ja jos Repalta kysyy, niin varmaan eri version saat, vaikei ollu ees kattomassa.

U: Jarrupartion kovin saavutus? Entä noloin saavutus?

S: Eka A-sarjakaudella päästiin finaaliin, vaikka otettiin ki blageilta turpaan aika pahasti. Tai no en tiä, oikeastaan se WCOKin tuplamestaruus, että voitettiin tuplasti peräkkäin. Tyttöillä ku pääsivät liigan finaaliin, ja meinasivat vielä voittaa. Ja tietty MM-hopea. Sen liigafinaalin olis voittaneet jos mikä tahansa heitto menny siinä tasurissa eri tavalla, et aika lähellä. Noloin? Noo.. Mikähän ois. Kyllä se oli aika tyylikäs, ku oltiin edellisvuonna MM-kyykässä finaalissa, hävittiin blageille. Otettiin sellasia rekryjä seuraavana vuonna ku ei meinattu saaha joukkuetta. Oltiin VaPuPiPun kanssa samalla puolella kaaviota ja käytiin itkemässä kisatoimistossa, että "ollaan viime vuoden finalisteja, pitää päästä eri puolelle kaaviota". Sit päästiin ja pudottiin kolmannessa jatkopelissä, heh heh.

U: Millaista viehettä kannattaa käyttää ryöstökalastuksessa?

S: Öö.. Heh, hetkinen, pittää miettiä. Alkoholi on ehdottomasti paras. Siinä käy tosin yleensä niin, että tulee kalastettua huonoja pelaajia. Saunassa oltiin kännissä ennen gaalapäivää esimerkiksi Pahon kanssa, siis minä ja tytöt. Sauna ja alkoholia.

U: JRYÖ päätti lopettaa kuluvaan kauteen. JarPa:n tulevaisuuden suunnitelmat?

S: Tuskin tulee pelattua joukkueena, kun ollaan niin hajallaan. Ehkä WCOKiin, en osaa sanoa. 2025 comeback.

U: All Time Dream Team –kentällinen jos saa valita sekä JarPasta että JRYÖstä? Perustelut?

S: Tiina kolmosena, Kari nelosena. Sit Iitu ykköseksi ja mää oisin kakkosena. Perusteluna hetken mielijohde. Tapani oli tosi hyvä heittäjän konaa, mutta se pasko kätensä. Se olis voinu olla kans ykkönen. Paho on vähän tämmönen ostopelaaja, niin sitä ei voi valita jarrujen historialliseen dream teamiin.

U: Jäikö jotain sanomatta?

S: Khöh.. Hömh. Ollaan ryöstökalastuksen lisäksi myös farmattu, muun muassa sinut. Vaikka onkin kalastukset ja farmaukset epäonnistunu joka kerta. Että ei voi kukaan vaahota että ollaan vaan ryöstökalastettu. Treenaamisesta sen verran, että silloin ku oli aikaa paljon ja asuttiin etuparkkiksen vieressä Tapanin kanssa, niin käytiin 5 kertaa viikossa, vähintään neljä tuntia kerrallaan reenaamassa. Et aika paljon tuli treenattua silloin.

SuHa ja TekLa BlaBlan jalanjäljissä

Tuorein versio jonkinasteisesta dominanssista on ollut nähtävissä kuluneen ja sitä edeltäneen kauden runkkareissa: kaksi ylitse muiden. Tekniikan Ihmelapaset ja SuppoHauet ovat vieneet roolituksen ja tulosvarmuuden tasolle, jolle edes BlaBla ei aikoinaan kyennyt pinnistämään. TekLa on OKL:n tuplamestari, SuHa varmasti kovatasoisin joukkue joka ei ole koskaan pyttyä päässyt nostamaan.

TekLa jyrää OKL:ssä jo käsitteeksi muodostuneen Piippo-Lahtinen-kärkiparinsa valtavalla konavoimalla ja lakaisupuoleltakin alkoi löytyä apuja mestaruuksiin päättyneillä kausilla 2015-2017. SuHan kovan ytimen pitkä yhteistyö ja onnistunut ryöstönaaraus KK:sta Donnin muodossa saa aikaan pelottavaa jälkeä tähtien ollessa kohdallaan: tästä osoituksena +7 stadionin ennätysottelu viime kaudelta ja +5 OKL:n eräennätys kuluneelta kaudelta (Tekla oli sittemmin kuulemma treeneissä pelannut +8; paskapuhetta, mutta uskon).

Molempien joukkueiden tavaramerkki on kuitenkin pitkä ja vaivalloinen turpaanottojen sarja ennen gloorian päiviä. Kyse

ei ole niinkään VaPuPiPun kaltaisista fantasydraft-tiimeistä, vaan pikemminkin hiukan liian tosissaan lajille vihkiytyneistä kunnianhimoista puurtajista. Aika näyttää, jatkuuko dynastia, vai ovatko SuHanj ja TekLan kaltaiset supertiimit hiljalleen kyykkäkentiltä katoava luonnonvara.

Fun FactS:

- SuppoHaukien debyytissä vuoden 2012 Wappukyykässä kokoonpanoon kuuluivat mm. Oksu ja YTY. Molemmat ovat myöhemmin kiistäneet väitteet yhteyksistä SuppoHaukiin.
- Tekniikan Ihmelapaset mussuttavat ennen tärkeitä pelejä Piipon tyrnimarjoja, joiden marinadiin on sotkettu mm. YTY:n ripulia, Jarnon sipulia (jäisenä & kuorittuna) sekä pieni pala Juusoksen...

Bonuskierros: Vaalean Punaiset Pippeli Puppelit (VaPuPiPu)

Legendaarisin oululaislähtöinen kokoelmajoukkue on jo käsitteeksi muodostunut moninkertainen MM-kyykkämestari ja ajattomuudessaan pelottava vastustaja niin kesällä kuin talvellakin: VaPuPiPu. Timanttinen kokoonpano on vaihdellut vain vähän vuosien varrella, mutta kaikki VaPuPiPulaiset ovat laidasta lukien OAMK:n Hall of Famereita. Tulostasoa on ollut luonnollisesti kova kautta aikain ja voittamisen kulttuuria VaPuPiPulla on vaikka muille jakaa. Seuraavassa Jarno Seppänen tiivistää kaiken olennaisen VaPuPiPusta lyhyessä haastattelussa.

U: Mistä nimi?

J: Minä ja Joonas varmaan keksittiin. Piti joku nimi keksiä. Perustettu muistaakseni MM-kyykkään 2010 ku SB ei lähteny. Oli joku kriisi BoSSilla tai Ossaajilla. Vai mikä se oli.

U: Mistä tiimi? Onko edellytyksiä päästä kokoonpanoon?

J: Häkkinen ja Ukki voitti kaikki alkulohkon pelit, eikä päässy jatkoon, ku joku kaverituomari päästi kaverinsa jatkoon. Ja ne urpot ei käyny valittamassa. Sen seurauksena Oulusta ei ollu paljon lähtijöitä, mutta

haluttiin lähteä Joonaksen kanssa. Pelattiin Caiossa snookeria ja huueltiin irkkiin ja YTY käveli Caioon sisälle ja sano että ”joo”. Irkissä mjatti, äksä ja warre huuteli queryyn, mutta koska mjatilla oli joku junaprobleema ja warre pääsi varmasti, niin otettiin se. Sillä lailla se legendaarinen keräilyeräjoukkue syntyi. Oltais otettu paras, mutta warre sitten kuitenkin otettiin, ku se oli eka joka pääsi varmasti. Seuran ensimmäinen keräilytiimihän oli Paho, Suomela, Juusos ja Mjatti, joku ähmi tai joku.

U: Mitä meriittejä? Nämä tarkistetaan sitten lopulliseen versioon..

J: Kolme MM-kultaa ja kaks pronssia (EDIT: kolme, nyt kun ryssivät 2017 mömmöt). En muista ollaanko Kesähaukia pelattu VaPuPiPuna, mutta kolme hopeaa on sieltä. Ainakin Tampereen kesähauki.

U: PoWi?

J: Kaks voittoa ja hopea.. Eiku ootappa nyt. Kaks voittoa ja hopea taitaa olla. Wappukyykkä voitettiin kerran, Juusos pelas YTY:n tai Joonaksen tilalla. Pikkujoulukyykkäkin voitettiin, Vili pelas siinä YTYn tilalla.

U: Paras VaPuPiPu-muisto?

J: Eka MM-kyykkävoitto Ouluun, tietenki. 2010. Eiku hetkinen, meillähän on neljä MM-kyykän voittoa, eikö olekki? Ollaan voitettu JarPa, Jarrutyöt, BlaBla ja lappeen rantalaiset. Ei olla koskaan hävitty finaalia, paitsi kesällä. Ja PoWissa.

U: Onko jotakin, mitä ette halua jakaa tässä ja nyt?

J: YTY:n paskallakäynnit. Kävi kymmenen kertaa eka reissulla. Tornissa kahesti eka vuonna, ja välirävastustajaa odotellessa kahesti. Ja välissä kerran siellä nurkan takana.

U: Tuleeko se siitä se ripuli-YTY?

J: Sillä on stressimaha. Se ei koskaan uskalla syödä hernekeittoa MM-kyykässä.

U: Jos saisit muodostaa keräilyerän nyt, ketä siihen kuuluisi?

J: Eihän semmosta voi uuestaan muodostaa. Sehän tuli siinä tilanteessa. Ei se ole keräilyerä.

U: Eikö?

J: No on se sillä tavalla kirjaimellisesti keräilyerä. Mutta ei meillä ollu omiakaan joukkueita missä pelata.

U: VaPuPiPun lentävä lause?

J: Hmh... Jaa-a. YTY aina vastaa näihin. Olisko ”kehtaako näihin edes vastata kun on niin paskat kysymykset”?

LUKU II

Hopeakostajat ja muita tunnettuja anekdootteja

Jokaisella kyykkääjällä on hassunhauska kokemus tai tarina kerrottavanaan kentän warrella vietetyiltä vuosilta. Milloin on MM-kyykän tuomaria heitetty kartulla päähän, pelattu sandaalinkäryisiä soputasureita, potkittu kyykkiä kentältä ja samalla joukkueita pleijareista, keksitty mielikuvituksellisia selityksiä paskoille heittosuorituksille, työnnetty palkintoja ruumiinaiheisiin tai paskannettu pysteihin, ja niin edelleen.

Valtaosa horinoista on tietenkin silkkaa kuulopuhetta ja konttihuhuja, mutta muutama klassinen, todeksi vahvistettu helmi, löytyy noidenkin rupustoorien joukosta. Seuraavassa käsitellään muutamia mieleenpainuneita anekdootteja kentän laidalta, neliön sisältä ja viinan- ja tupinanhuuruuksista saunailloista.

Hopeakostajat

U: Mitkäs ne on ne Hopeakostajat?

J: Ne on tuota.. Uskaltaako paljastaa kaikkea? Minun tietojen mukaan ne on Juusoksen puuseppä-isän yhdestä puusta sorvatut. Toisesta

meni kahva poikki, heitti roskiin. Mikko Zeta, joku Koivula tai joku, ihan sama, otti ne sieltä ja korjasi kahvan ja otti itelleen. Ne oli sillä monta vuotta, sitten ne pääty Suomelalle ja minä heitin niillä pari ekaa A-sarjavuotta. Jos Suomela heitti henkkaria niin vitutti. Suomela maalas ne kynäruiskulla MM-kyykkään ja siellä ne meni aika huonoon kuntoon sepelillä. Niillä on kuitenkin voitettu eka MM-kyykkä.

U: Mikä niissä oli niin mainiota?

J: Ne oli helpot heittää ku ne oli kärkipainoset. Rauhallinenkin heitto.. Noh.. No ne oli kärkipainoset.

U: Oliko kahvat jotenki erikoiset?

J: En tiä oliko ne hyvät, mutta ohuet ja juomukahvaset. Paksuimmasta kohtaa 36-milliset. Juomua. Kyllä niillä kuustoistasia pysty heittää.

U: Kahvoilla?

J: Niin, tiät sie. Piti olla tarkka että osu saumaan. Olisko ollu 2010 ku pelattiin STH:ta vastaan pronssipeli, taitettiin hävitä. Ne jäi silloin eläkkeelle, toinen piti jo aika ikävää ääntäki. Ne on edelleen mulla kämpillä.

U: Saako kuvan?

J: Pitää ottaa vain. Kunnostan ne vielä joku päivä. Silloin ku heitettiin parikyykkää niin kolme tornia tai vähemmän, aina lähti. Heitettiin joku 26 tai 27. Perus.

”Heitä vittu sitä konaa ny!”

Vähemmän nykyään tunnettu kyykkämies Pasi Pyyppönen lanseerasi ehkä tunnetuimman kannustushuutonsa seurajoukkueensa Ossaajien ollessa tappiolla jossakin tärkeässä nelossijapelissä. Ossaajien konan vierestä hippusen liian sievästi siivoileva strategia herätti pikkutakkimieheissä sen verran paljon turhautumista, että pelitovereiden pohtiessa seuraavan heiton tähtäyspistettä hihansa

polttanut Pasi näki parhaaksi ohjeistaa heittovuorossa ollutta legendaariseksi muodostuneella neuvollaan.

”Heitä vittu sitä konaa!” on tietysti aina hyvä ohje: eihän pelejä voiteta pelkäästään lakaisemalla ja irrallisia torniroskia hifistelemällä. Myöhemmin, paljon myöhemmin, tuota periaatetta on lyhennetty muun muassa muotoon ”Heitä täysiä!”, originaalin ohjeen autenttista turhautumisentäyteisyyttä saavuttamatta.

Huhujen mukaan Pyyppösen älämölö on tallentunut jopa nauhalle ja ainutlaatuisen alkuperäisversion kuullakseen kiinnostuneen kannattaa kysellä irssissä linkkiä videoon seuran kaiken muistavilta dinosauruksilta (esim. YTY:ltä).

”Saatanan tunarit!”

Kaikista ragequitiaajista raivokkain, Mjatti, tuli kuuluisaksi Italian reissunsa aikana Hanppien tyriessä kotimaassa kaiken mahdollisen kaudella 2012-2013. Sopivasti pleijareihin paluunsa suunnitellut Eteläperä sai kokea olemisen tuskan kaikessa irvokkuudessaan Hanppien tupeksiessa itsensä ulos OKL:n jatkopeleistä sensaatiomaiseen tyyliin. Hanppien onneksi käteen jäi sentään Liigacup-mestaruus samalta kaudelta.

Legendaarisen tarinasta tekee tietenkin Mjatin herrasmiesmäinen pokerface: perjantaina 25.1.2013 pelatun Hanpit - AiM_Matti (-28 - -12) päätteeksi #OAMK:lla nähtiin säyseä ja vastustajaansa rehdisti onnitteleva viesti.

19:56 <@mjatti> ei kyllä ole mikään syy nyyhkyttää tappiota, jos kaveri pelaa -12. jos pelaa nollapelin, niin sitte saa tehkä vähän kynelehtiä. saatana.

Samaan aikaan toisaalla, Hanppien omalla kanavalla, joukkuetoverit saivat tuta todelliset terveiset Italiasta:

19:57 <@mjatti> saatanan tunarit!

20:12 <@mjatti> vittu mitä ryssimistä

20:12 <@mjatti> raivo 100

Kaikkien rakastama Mjatti on toki tunnettu myös toisesta ragequit-piirteestään, nimittäin karttujensa jättämisestä kentälle treenien tai pelien mennessä pieleen. Kyykkä vituttaa aina ja kaikkia, mutta vain Mjatti on pystynyt tekemään vitutuksestaan taidetta.

BlaBla:n kehystetty anteeksipyyntö

Oululaiset ovat dominoineet MM-kyykkää pitkään ja vaivattomasti, mutta aina silloin tällöin oululaisten tosikkojen ylpeyteen tulee pieniä säröjä. Ehkä tunnetuin ja hiivatinmoisesti kaikkia uluko maan turnauksia seuranneita päähän ottanut ryssiminen on vuodelta 2012, kun maineikas BlaBla yllätti välierässä VaPuPiPun ja näytti jo varmistavan ensimmäisen MM-kultansa. Kuten tiedetään, homma päättyi häpeälliseen katastrofiin lappeen Rantalaisen finaalivastustajan käsittelyssä.

Järkyttävän huonosti pelanneet blagiluopiot saivat kotimaahan palatessaan ansaitun raivoisan vastaanoton ja erityisen pahoillaan finaalitappiosta olivat pronssille pudotetut pippelipuppelit, jotka eivät tietenkään olisi ryssineet kultamitalia itärajan perseilijöille. Korjatakseen vaurioita blagit kirjasivat juhlallisen anteeksipyyntön, joka on gaalajulkaisunsa jälkeen roikkunut kultakehyksissä aina kulloisenkin puheenjohtajan seinällä, iänikuisesta häpeästä muistuttaen.

Samana idioottitempun tekivät muuten SuppoHauet vuonna 2014, jolloin VaPuPiPun pudotettuaan supot menivät ottamaan finaalisissa turpaansa ulkolaisilta, ja mikä pahinta, Cerbeltä. Tuolloin Jarno Seppänen tupisi jo tappiollisen välierän päätteeksi SuHan kapteenille enteilevästi: ”vittu jos häviätte finaalin niin vedän teitä turpaan!”

Onneksi näistä häpeätahroista on jo kulunut jokunen vuosi ja oululaiset ovat sittemmin dominoineet kärkikamppailuja. Ehkä pääsyyllinen näihin käsittämättömiin käännteisiin onkin VaPuPiPu, joka välieräpupeltamisellaan on onnistunut riistämään kultamitskut oululaisilta kahteen otteeseen. Oli miten oli, häpeään ja syyllisyyden tuntemuksiin on aihetta.

6 millin mäntykyykät

Kun kasetti ei kestä ja lihasmuisti kärsii rutiinin puutteesta, voi murinansa aina kohdistaa turvallisesti välineisiin. Väärin lakatut kahvat, vääränmittaiset kentät, väärät nastat ja väärä laji ovat tyypillisimpiä vihan kohteita, joskaan pelivälineistä kooltaan vaatimattomammattakaan eivät ole kritiikiltä säästyneet. Turanssin muhkukyykkien tulon jälkeen seuran nirppanokkaisimmat eivät ole pikkukyykkiä kohti sylkäissetkään, mutta ehkä kaikkien aikojen naamat sulattavimpia kyykkiä ovat Mjatin veistämät verenpunaiset 6-senttiset vitukkeet.

Pelivälineiden hankita ei aina ole ollut samanlaista kumitassuilla tanssimista kuin nykyään: WCOK on aikanaan ollut nopean kasvunsa vuoksi vaarassa peruuntua puutteellisten kyykkäsettien vuoksi. Tampereelta lainattujen kyykkien lisäksi stressaantunut hallitus kartoitti kaikki Suomen risumiehet Utsjoelta Hankoon pulikanveistäjää löytämättä.

Seuran vanha erä kyykkiä (”pikkukyykät”) eivät riittäneet kattamaan äärimmilleen pullistunutta WCOK-alkulohkorymäkkää ja kyykkien puute oli huutava. Mjatti onnistui bongamaan Vieremältä myynnissä olevia mäntyrimoja ja hakureissulle oli sitten lähdettävä. Annen, Pulkkis-Masan ja Mjatin kahuksi rimat olivat vaadittuja mittoja ohkaisempia, mutta paremman puutteessa rimoja lyötiin mukaan kärryn täydeltä. Mjatti sahaili iltapuhteena kyykät oikeaan mittaansa ja maalauksen jälkeen kyykät löysivät kuin löysivätkin tiensä ihan pelikentille asti, WCOKin pelastaen.

Nykyisin kyseisiä tappeja säilytetään kyykkäkontin perälauteilla, piilossa läskikyykkäsukupolven halveksuvilta katseilta. Eli seuraavan kerran kun joku kasaa konan V-P:n kahvan paksuisista (74mm) pökäleistä turamörssäreiden sijaan, on parempi jättää vittuuntumiset vittuuntumatta. Huonomminkin voisivat asiat olla. (Lähde: vuoden 2012 puheenjohtaja Anne Herranen muistutteli allekirjoittanutta resurssipulasta Kyykkägaalan 2017 hämärtyessä ehtopuolelleen.)

Pinkit trikoot

Kyykkäjumala Juusos on laajalti muistettu lanseeraamistaan kaiken paljastavista vaaleanpunaisista kyykkätrikoistaan. Urheilullisten asujen käyttö on laajoja liikeratoja suosivan kyykänpeluun timmellyksessä tietysti ylipäättään sopivaa, mutta Juusoksen pink(k) eydessään huippuunsa viety pukeutuminen muutti kyykkäskeneää iäksi. Original story tiukkapöksyjen takana on odotetun kaltainen: naisväki (Meeri!) tuli ääneen ihmetelleeksi, että miksi Räsänen adonis ei heitä herkkupepun paljastavissa trikoissa, ja Juusos vastasi nokkelana jotta ”ostakaa mulle sellaset, niin heitän”. Ja trikoothan sitten ilmestyivät sopivasti Wappukyykkään sovitettavaksi.

Ihoa myötäilevä kangas sopii parhaiten leppeille kevätkeleille ja Juusoksen jäljittelijät ovatkin käyttäneet tiukkoja peliasuja lähinnä finaaliiviikonlopun karnevaaleissa ja kesän helteillä. Vastustajan kasetit sekoittava asukokonaisuus toimii aina kunkin pukijan päällä eri tavoin: Juusoksen tiukat pinkit paljastivat naisheittäjien iloksi hyvin muotoutuneet koipireidet sekä niiden välistä kylmälläkin säällä pilkistävän kolmospohkeen. Jarrutyttöjen kokovartalomallin morphsuitit eivät jättäneet ketään kylmäksi, etenkin kun joustokankaaseen oli kääriytynyt koko ykkösketju useammassa eri värissä. Suppiksen trikookokeilu puolestaan sai vastustajat voimaan pahoin ja kokopitkissä tummissa esiintyneestä konaheittäjästä käytettiinkin kesällä 2016 nimityksiä ”kompresioläski” ja ”Michelinmies”.

Sittemmin hassunhauskoista peliasuista on taas luovuttu moderaatimpien vetimien palatessa kyykkääjien suosioon. Samulin kaislahame on siis Juusoksen trikoiden tavoin nykypelaajille varsin vieras ilmiö. Rima on nyt sitä paitsi asetettu tuleville polville innovatiivisten asusteiden kategoriassa niin korkealle, että ihan millä tahansa sukkanauhalla ei yleisön suosiota puolelleen osteta. Yksi mahdollinen kehityssuunta pukeutumiskekeilylle ovat sumomähinöistä tutut läskipuvut: ainakin muutamat vakiokasvot tuntuvat kulkevan luonnollisissa fatsuiteissaan ympäri vuoden, kyykkäkisojen ulkopuolellakin.

Asiasta toiseen: trikoo ei tietenkään sovi kaikille, ja syy tähän löytynee jostain muualta kuin korvien välistä. Juusoksen ei-niin-salainen-ase

onkin kookas maila, jota hän säilyttää tiukkojen tilanteiden varalta etutaskussaan. Yleiseksi huvin ja fantasioiden aiheeksi noussut väline on kuitenkin verrattain vakava asia: kyykkäiliiton säännöt kieltävät hyvin spesifisti ylimittaisten vehkeiden käytön. Toistuvasti Ripen analyyseissä tirsuttu aihe on herättänyt pahennusta omia karttujaan valmistavien sorvaajien keskuudessa, sillä kiihkeällä kelillä Juusoksen kartun on kerrottu turpoavan yli sallitun 85cm pituuden ja 8cm paksuuden. Lisäksi sääntöjen mukaan mailojen tulee olla puusta sorvattuja ja kädensijallisia, toisin kuin veistoksellisen Juusoksen umami tonkero, jossa kahvaosa on selvästi lyövää päätä pidempi.

Protestina kolmospaikalta upeasti kullitettuja heittovälineitään käyttävän Kyykkäjumalan ylivoimaisuudelle OAMK ry:n viisaat päättäjät ovat sitemmin esittäneet tyvi- ja kärkihelojen asentamista turpoamisen hillitsemiseksi. Toistaiseksi rautakaupan hyllyiltä ei kuitenkaan ole löytynyt riittoisan halkaisijan omaavaa putkea Juusokselle asennettavaksi.

Joidenkin huhujen mukaan Juusoksella olisi myös valtava penis, mutta tämä huhu lienee vain mautonta paskapuhetta.

Ripe

Stetsonihattuisen Ripe Kimari –aliaksen takaa kovia kyykkätotuuksia ja ajoittain nauruun räjäyttäviä peliennakkoja raapustava mystinen hopeinen liskomies (tai –nainen, tai –taisteluhelikopteri) on OAMKin ikioma mysteeri. Kaikki väittävät tietävänsä jotain salakähmäisestä Ripestä, joskin parhaat arvaukset mysteeripersoonan henkilöllisyydestä perustuvat pers-piraationtäyteiseen uutisarkisto- ja diskurssianalyysiin. Allekirjoittanut ei ole päässyt Ripen salaisuuden selvittämisessä villejä huhuja pidemmälle, vaikka seuran perustajajäsenien juottamiseen käytettyjen ropojen määrä on kivunnut yli kyykkäharjoitustuntien.

Itse aliaksen tarina tosin tunnetaan. Aikanaan teekkarijäynänä alkunsa saanut seura (näin syntyvät muuten myös humanistityttöjen esikoiset) trollasi ammattisurkeakoululaisia oikein olan takaa: ensin seuran lyhenteeksi valittiin nokkelan pokkelasti OAMK ja

viimeisenä silauksena seuran salaiseksi julkiahahmoksi valikoitui vielä ammattikorkean piireissä mainetta niittäneen henkilökunnan edustajan Risto Kimarin oivallisesta nimestä johdettu käpystys.

Uudenuutukainen multi-riipe-teoria hypotisoi, että Ripe on 007:n kaltainen vaeltava mantteli. Vahvasti alkoholisoituneen Ripen maksakirroosi ja jatkuva katkaisuhoidossa ravaaminen kuluttavat varmasti kenen tahansa patterit, eikä mestari-kisälli-asetelma siten ole yhtä harhainen aate kuin suvaitsisi ajatella. Original-Ripen nimeen vannovat tunnistavat analyyseista edelleen samat tutu ripeismit ja Ripen käsittämättömän laaja ja kauas menneisyyteen ulottuva tilastomuisti ei oikein anna myöten sielunvaellusteorialle. Joidenkin arvioiden mukaan Ripe on Torstin OAMK:n nettisivuille ohjelmoima hienostunut tekoäly, jonka kyky analysoida ottelupareja perustuu sen sisäänrakennettuun tilastodatalaskuriin ja kyykkätiimien sisäisistä keskusteluista inside-tietoja kalasteleviin häittäohjelmiin.

Viime vuosina Ripen ennusteet ovat, erikoista kyllä, osuneet oikeaan harvemmin kuin Iiskan ballistiset lakaisut. On syy sitten katkaisuhuopätkien pitkittymisessä tahi akateemisen kyykän ennustettavuuden pilaamisessa sääntöuudistuksella, joka hyväksyy kolmella pelaamisen, ei ennakoista ainoan elämänilonsa saavilla liene aihetta huoleen. Fanaattinen seuraajakunta on jo nimittäin kerännyt Ripen kunniaksi valtaisan määrän videomateriaalia ja opetusvideoita YouTuben ihmeelliseen maailmaan, kansan ihailtavaksi. Eli ennakkoon tupisemisen lisäksi pelejä voi nyt myös jälkipyykätä aiempaa ronskimmin, Ripen analyysien hengessä.

(Ripe: jos luet tätä, niin voitko ensi kaudella kirjoittaa Suppiksesta pelkkää hyvää.)

”Kesken heiton ei saa häiritä”, ja muita turhia sääntöjä

Sääntökirjaan vuosien varrella kirjatut pykälät eivät anna ihan tarkkaa kuvaa siitä, mitä kaikkea heittovuorossa olematon pelaaja saa heittosuorituksen aikana tehdä. Kyykkäiliiton kisoissa kohteliaasti kaikessa hiljaisuudessa ja pelaajan ääreisnäkökentän ulkopuolella järkähtämättä nököttävät vastustajat antavat ulkopuoliselle täysin vääränlaisen kuvan todellisen kyykänpeluun luonteesta.

Periaatteessa mikä tahansa riekkuminen on sallittua vastustajan heiton aikana, kunhan ei pistä läskiään tummumaan kentän rajojen sisäpuolelle eikä älähdä kovaan ääneen juuri heiton alkaessa. Turvallisuussyistä nopeat varoitusäänet on syytä jättää ”VARO!”-karjaisuille ynnä muille aidoille hätähuudoille, mutta muuten turpaansa saa soittaa niin rivosti kuin kielenkannat antavat myöten. Klassiset ”homo!” ja ”haaaaaaukiiii” ovat tilastollisesti suosituimpia älämölön kohteita, mutta persoonallisempiakin häiritsemistapoja on liigapeleissä nähty.

Vastustajan heittovuoron aikana voi muun muassa mennä pyllistelemään takaviivalle, paljaalla perseellä tietenkin (noh, Piipon heittovuorolla voi rohkeammallakin jäädä väliin). Myöskään kentällä tyhjyyttään ammottavaa avantoa käsillään osoittava vastustaja tuskin on liigaa tahkonneille harvinainen näky, joskin kyseinen homma on turhaa kun ei kukaan heitä sinne minne tähtää.

Kohdalle osuneista huudoista ainakin ”äitis on huara!” ja ”katoppa ku ammattilainen näyttää!” ovat kuorineet sipuleita kerta toisensa jälkeen, eikä suurinta osaa vittuiluista uskalla edes musteelle painaa. Olennaista vastustajan pään pehmittämisessä tuntuu kuitenkin olevan proaktiivinen taustatyö, seuraavassa muutama nyrkkisääntö:

1. Olemalla vittumainen mulkku kaikilla elämän osa-alueilla takaat olevasi sellainen myös kyykkäkentän laidalla.
2. Etsi vastustajajoukkueen heikkopäisin lenkki ja kohdista kaikki häiriköintisi häneen.
3. Jatka vittuilua vielä pelin jälkeenkin, ja jos mahdollista, soita perään.
4. Jos vastustaja aukoo jatkuvasti päätään, muista kerrata ääneen kaikki ne kerrat kun olet kyseisen vastustajan voittanut kyykässä. Jos onnistut heittovuorollasi, lisää kyseinen onnistuminen tähän muistelulistaan.

5. Jos tiedät olevasi vastustajaasi parempi, älä häiritse. Snobimainen reilupelimeininki alkaa ylimielisyydessään vituttaa joka tapauksessa ennen kolmatta heittovuoroa.

6. Jos et ole itse hyvä urputtamaan, hanki idioottikavereita joilla suu käy ja sanavarastoa riittää. On muuten helpointa, jos satut olemaan tekkari.

LUKU III

Mestaruussarjan miehet Kurkistus oululaisten kyykkälegendojen trikoisiin

Legendaarista kyykkää ei voi pelata ilman legendaarisia kyykkääjiä. Huipputekijöiden yhteisiksi piirteiksi voidaan laskea sinnikkyys, kylmäpäisyys sekä kyky hahmottaa peliä eri tavalla kuin tavan viskojat. Lahjakkaimmat pelaajat ovat akateemisissa piireissä yleensä hyvin paikkakohtaisesti erikoistuneita, joskin muutamia loistokkaita yleispelaajiakin joukkoon mahtuu.

Juuso ”Juusos” Räsänen

Jo moneen otteeseen mainittu Juusos ei ainoastaan heitä liian isolla mailalla, vaan hän käyttää myös jo nykyään harvinaista kartunkann atteluheittotekniikkaa (yhdys sana). Tämä estää Juusosta laskemasta plus- ja miinuslaskuja oikein pelitilanteiden saavuttaessa kriittiset (ja väärin lasketut) pisteensä. Tiesittekö muuten, että huiskealettisen Juusoksen lempinimi ei ole sattumaa: MM-kyykkäbussissa 2006 kyykkämessiaan nimittäin onnistui muuttaa Hanppien Ismon vesilasin sisältö viiniin pelkästään viinitonkkakättään ojentamalla. Vapahtajan otteet, siis.

Jukka ”YTY” Komulainen

Jukka os. Määttä on nallenpehmoisesta ulkonäöstään huolimatta kivenkova kyykkätaituri. Keskimäärin 2,5 linjaa heitollaan lakaiseva YTY on nimittäin kuuluisan stressimahansa lisäksi toistaiseksi ainoa 16-erän kiskaissut kesäpelaaja. Ytytytytytytytytytyty! In Flamesin laulajan doppelgangeriksi ja parta-alkakaksi Ytyli on kyykkääjien onneksi lähestyttäessä yllättävän lämminhenkinen ja ajoittain suorastaan pusuisa.

Samuli ”Smuuli” Komulainen

Perseilevä monitaituri ei ole ainoastaan kyykkämies, sillä tarkkasilmäinen katsoja on saattanut bongata myös vahvasti meikatun tanssi-Smuulin Pahkispeksin voltteja hyppelativistä riveistä. Myös rugbyn saralla menestynyt Samuli jää toiseksi ainoastaan joukkueoverilleen Karille, joka on pinnistänyt SM-mitaleille aerobikissa. Ennen kevyehköä painonlisäystä.

Olli ”warre” Huoviala

Lystikkäästä vauhdinotostaan ryhmäpaineen alla luopunut Oksu keksi aikanaan maankuulun STH:n nimen, lukuisten muiden saavutustensa ohella. ”Saatanan Hyvä Tiimi” ei varsinaisesti taivu lyhenteen edellyttämään muotoon, mutta eipä taivu alituisten reisivaivojen jäykistämä Paskiskaan. Lempinimien määrässä mitattuna wr on seuran ylivoimaisesti nimeikkäin (heh heh) pelimies.

Jyrki ”Puttonen” Puttonen

Kuka vittu on Puttosen Jyrki? Hoikanhonteloksi honottajaksi Jyrkillä on poikkeuksellisen paljon kliinisyttä lakaisussaan, etenkin kun otetaan huomioon, etteivät kartut pyöri 40 metrin matkalla kuin 30 astetta. Nuoremmalle sukupolvelle enää museofossiiliin roolissa esiintyvälle legendalle ominaisesti WCOK-hopean voittaminen kuluneella kaudella oli ”jäähdyttelyä oikeista urheilulajeista”.

Joonas ”Kötsä” Leskinen

Pyöreäposkisenä teininä sähköremmiin liittynyt ultrabomberi heitti selkensä paskaksi ja joutui opettelemaan uuden, frisbeegolfin kämmenlyöntiin perustuvan saaton. Leskinen dominoi parhaina vuosinaan Mölökkyskeneä mielin määrin ja eräänäkin wappuna osuma 18 metrin päässä pönöttäneeseen kakstoistaseen ratkaisi osakilpailuvoiton. Siitä huolimatta, että mä-osaan-kugnfuuta-Erosen väliaikaisesti rampauttama Kötsä joutui heittojen välissä konttaamaan humalasta himostunutta Soppasta karkuun tämän villiintyessä ylenmäärin nautitusta simasta.

Jarno ”Soppanen” Seppänen

Aviaattorilaseissaan Wesibussissa monet vuodet humalaisia viihdyttänyt pullero omistaa kaksi takkia: Posti- ja inttitakin. Kirjeenjakeilijoiden likaisen oranssi lämpöpuku löytyi Toppilan kierrätyskeskuksesta ja inttitakki Kainuun Rajavartiolaitoksen kiinniolokeskuksesta. Takkien lisäksi Soppasella on myös pipo. Parhaan oululaisen vasurihenkkarituloksen (+25) myötä Jarnosta tuli ambikäpäläisen henkkariyhteistuloksen hallitseva mestari. Lisäksi Seppäsellä on vyöllään hoikka ura suunnistusmaastoissa. Eipä uskoisi.

Matti ”Mjatti” Eteläperä

Yhdeksi himokkaimmista statsifakiireista paljastunut Mjatti tuntuu seuraavan OKL:n tilastoja vasemmalla silmällään oikean keskittyessä tarkkailemaan Marcelinon tulevien mestaruuskarttujen sorvausta. Futisfanina Eteläperällä on ollut tapana jättää jatkopelit kesken vain AC Oulun pre-season palaveria livenä kuuntelemaan päästäkseen. Kesken jää miehellä usein myös karttujen roudaaminen stadionin ykköskentältä kahdeksan metrin päähän konttiin, kuten jo aikaisemmin todettiin.

Pekka ”Paho” Aho

Original superpuijari Paho on tietysti maankuulu trickshoteistaan, ärhäkkään punaisesta urheiluautostaan ja häpeällisesti päättyneestä ”plussaera!”:stään. Pitkän uran aikana Paho on voittanut monet karkelot ja keikka Jarrutiimeissä toi vain lisää meriittejä kusettajan pitkälle palkintolistalle. Tuoreempien ja ehkä vähän nuorempienkin huijareiden esikuvana toimiva Paho toi kyykän maailmaan no-look-konaheiton sekä no-hit-lakaisuheiton.

Jouni ”Joni” Kovasin

Uransa loukkaantumiseen päättäneellä Usain Boltilla saattaa olla sataasen maailmanennätys, mutta 9,58 sekuntiin 12 mailaa (5 hka:lla) heittäväällä Jonille jamaikalaisprintterin pinkaisu on pitkästyttävää katsottavaa. Jonin ura kellahti vaakalaudan puolelle kuluneella talvikaudella, sillä heittotarkoitukseen käytetty nakkolapanen meni vaihtoon ja samaan syssyyn tuntui kadonneen vaihekin. Tämä hellä jätti on seuran ainoa pelaaja, joka lyö päälakensa kontin ovenyläkarmiin joka kerta sinne karttuja pelin jälkeen palauttaessaan.

Mikko ”4H” Häkkinen

Jos kuvittelit, että 4H-kerhoon pääsy vaatii surkeaa epäonnea nelospaikalta, olit väärässä. Legendaarisen Iiskan otteisiin pystyy vastaamaan vain korvat turvottavaa pelimusiikkiaan huudattava mchaka, jolla on vyöllään seuran ainokainen tupla-4H-kiinnitys samalta päivältä. Vaikka kyseessä olikin Wappukyykkä, luulisi Mikolla olleen jokunen vuosi aikaa treenata sen verran että edes hipsun saisi kyykkään kahdeksalla yrityksellä. Kesäkyykätessään boheemin tyylikkäästi pukeutuva Häkkinen on myös vastikään keikkailunsa lopettaneen HIM-yhtyeen keulakuvan, Ville Valon, salattu velimies.

Atte ”Mörri” Aunola

Kun kiimainen partasetä koluaa WCOK-kenttiä vielä kymmenen vuotta parhaan heittokuntansa jälkeenkin GoPro otsallaan hulmuten, voi nuorempaa pelintaitajaa alkaa kikatuttaa. BlaBlan tähtisikermäänkin kuuluva Mörri on OAMK:n mittareilla maankuulu hallitusjyrä ja Aten kynästä on lähtöisin moni hyvä idea, ja huhujen mukaan jokunen huonokin. Moerning Trophy (Liigacupin pysti) nimikkomies ei ole sanonut irkissä kahteen vuoteen mitään muuta kuin ”<3”.

Antti ”Hortsu” Eronen

Kuopion lyseon lukion käynyt savommualainen Eronen aloitti kyykkäuransa kung fu –harrastuksensa innoittamalla pyyhkäisylakaisulla, jossa karttu hädin tuskin jakoi vihollisen neliöön saakka. Nykyisin raivoisammin heittäväälle ”lakaisijalle” ei tahdo Suomessa riittää kenttiä, joissa heitoneliön takana olisi riittävästi tilaa hitaasti pyörivän avausheiton saamiseksi kohdilleen. Lausumalla taikasanat ”SM-välierän viimeinen lakaisu” saa Hortsun juomaan pullon omenakossua yhdellä huikalla. Jos vielä perään mainitsee MM-kisojen karsinnat, kannattaa ottaa kännykkäkamera jo valmiiksi esille.

Ukko-Pekka ”Suppis” Yliranta

Kultaisen Harmonikan mestari vuodelta 2008 on valloittanut humalaisen lennollaan vuosijuhlat toisensa jälkeen yli opistoon saavuttuaan. Tämä valeläski on ehkä tunnetuin käsittämättömistä irssiurpoiluistaan: tietoteknisesti täysin kädetön Suppis ei selviä internet relay chatissa ilman ammattiapua ja sama tuntuu olevan tilanne kartturin paikallakin. /pasteallto #oamk sai jo vuosijuhlakirjaillyksenkin pilattua, mutta onneksi vuotamaan pääsi vain tomppelismuulin haastattelu vakavammin otettavien vuodatusten sijaan.

Antti ”Piippi” Piippo

Raahen isoin mies ja hylkeenpyynnin puoliammattilainen Piipi on harpponut tiensä OAMK:n ykkösbombereiden kermaan siitä huolimatta, että mies ei edes tiedä mitä ”alle viiden tornin pätkä” tarkoittaa. Hirviporukkansa ainoana alle 70-vuotiaana ja yli 225 cm pitkänä Piippo joutuu usein ajomiehen tehtäviin, ja ilmeisesti talven ja kesän konanraivuu toimiikin ennaltaehkäisevästi patoutumien purkamiskeinona. Antin suku on, yllätys yllätys, Piippolasta ja kahden perättäisen OKL-mestaruuden jälkeen kyläyhdistys nimesi herran perinnerallatuksen hengessä Piippolan Tsaariksi.

Henri ”Henkka” Lahtinen

Leveäleukaiseksi mörssäriksi lupsakka Henuli on kotoisin Pirkanmaan tienoolta, ainakin jos murteeseen on uskominen. Kovaksi kalamieheksi tiedetty Ladonovi-Lahtinen ei jakele siimaa kotimaan liigoissa, mutta kansallisilla kentillä määrämittainen alakertapommi on jo klisee. Normaalityyppisen uroksen pään korkeudelta lähtevä saattokiskaisu sisältää kahden Fukushiman verran potentiaalienergiaa ja mainiosti osuessaan Henkka saattaa päästää ilmoille jopa ilahtuneen ”no joo, ihan ookoo heitto” tai ”kait sillä jotain lähti” –huudahduksen.

Miikka Krogerus

Pitkin Eurooppaa nykyään matkaava Röksä muistetaan korvalappustereioistaan, nuorekkaasta musiikkimaustaan ja persevästä heittoasennostaan. Tohtori Krogeruksen tiedetään parhaimmillaan levittävän 3 tornin linjan 7 yksittäiseen kyykkään kovallakin jääkentällä, vaikka äkkiseltään laskutoimitus tuntuisi mahdottomalta (muille kuin Juusokselle). Pienessä maistissa Rögen teknisesti varsin kehittynyt saatto pystyi kaatamaan pöydälle jopa kolme, neljä, tuoppia yhdellä pyyhkäisyllä. Salakähmäinen ”Tactixx of Kyykkae” –opus paljastaa Rögeruksen oikeaksi superanalyytikoksi ja kyseinen lärpäke onkin jokaisen kyykkä_ihmisen pakkohankinta.

Markus ”Topatti” Toratti

Mauttoman paljon peruutustaidoistaan palautetta saanut Topatti on tietysti parhaiten tunnettu Liedon reis.. kyykkäkopin varustamisesta ja innovatiivisuudestaan kyykkäaiheisten rakennelmien pystyttämässä. Sinnikkäästi useista takapakeista ja peruutetuista kultajuhlista huolimatta konejunaa kapteenoinut ihmishukka pystyy myös parhaimmillaan raapimaan 12 neliömetriä kattoa yhdellä mestaruuspokaalilla.

Mika Pohjanen

Ukki! Suomen Miss Pi(l)lifarkku vm. 1967 on yksi seuran vanhimmista ja arvostetuimmista mäenlaskettajista. Mika pystyy kesken lakaisun ryssimisen työntämään kolmea lapsen sisältävää pulkkaa, kuuntelemaan kaksi Himangan puujalkaa putkeen nauramatta ja nappaamaan nelossijan kilvassa, johon osallistuu vain kaksi pelaajaa. Ei onnistu nykyajan somemössösukupolvilta.

Anne Herranen

Aneskillä on seuran jämäkimmän PJ:n natsat ja yhtä jämäkät ovat meriitit vasurilla heittämisessä. Ilman Annen periksiantamatonta luonnetta kyykkäkenttä ja -kontti olisivat hullun haaveita, tietää huhu kertoa. YMPin naiskyykkääjätradition mukaisesti ääni on kova, heitot epätarkkoja ja vittuilutekniikat huippuunsa hiotut.

Maija Ohtonen

Voi saatana, onko pakko? Akkojen HKL:n sata kertaa voittanut Maija on 15 vuoden edestä hallinnut seuran vittumaisimman vastustajan tonttia, vaikkei olisi niin kauaa pelannutkaan. Maijan oma heikko kohta on Kansanradion all time best calls -soittolistan huudattaminen radiosta, mistä lie lapsuuden traumaista johtuen. Ehkä Maija ei kestä kuunnella toisten yhtä vittumaisten kuuloisten ihmisten loputonta jupinaa..?

Janne ”Äksä” Tuovinen

”Hanppien ainoa siedettävä jätkä”, totesi viisas mies muinoin kentän laidalla mölinää seuratessan. Äksän hallittua lakaisutekniikkaa katsellessa voi vain ihmetellä miten niin monen pelivuoden jälkeen vaihe osuu eturajan takana kohdilleen yhtä usein Cerbe kolmeen tolppaan laidassa. Tuovisen juttusilla kannattaa käväistä vaikkapa Kyykkägaalan saunatauolla, jos Hanppien hulvattomat perseilytarinat tai ystävälliset (mutta oikeasti tietenkin ivallisen halveksuvat) kannustuspuheet kiinnostavat. Jos mestaruutta pääsee joskus tuulettamaan, kannattaa malliksi vilkaista Äksän esimerkillinen suoritus vuoden 2015 WCOK-finaalista.

Jaakko ”Jakeri” Rajakallio

All Stars -Jakerin kyykkäura on siitä erikoinen, että kunniataulukoita nautinnokseen hinkkaavien himostatsaajien on turha etsiä vaatimattoman partasuun nimijälkeä historian havinasta. Monessakin kokoonpanossa parhaaksi kolmospaikan täyttäjäksi passaava harkitun vakava mutisija on salaa musiikkiinmenevä festarimies. Kohtelias vastustaja saattaa torniroskapoistojen ohessa kuulla lausekaupalla Syynirock-mainostusta Jakerin sattuessa tarinatuulelle.

LUKU IV

Huonot vitsit

-Montako pulua voi heittää viiteen torniin?

-Yhden.

-Miksi karttu meni tien yli?

-Koska vanhalle kopille ei saanut rakentaa lumivalleja.

-Miksi Himangan kalja ei kaadu kovallakaan tuulella?

-Koska sillä on puujalat.

-Mitä paikkaa kunkin pelaajan kannattaa joukkueessa heittää?

-B-sarjaa, niin saa OFKL-kertoimia.

Loppusanat

Jonkun aiheesta enemmän tietävän tahi muuten vain lahjakkaamman kynäilijän käsissä tämäkin lirpake olisi saattanut sisältää jokusen ihan hyvänkin jutun, mutta kaikki paha loppuu aikanaan. Toivottavasti sivuilta irtosi Sinulle, arvoisa lukija, edes muutama nauru, nostalginen kyyneleentirahdus tai hyvä tappelunaihe vuosijuhlien jatkoja ajatellen.

Vakavammin kirjaillen; kyykkä on mukaansatempaava ja jatkuvasti uudestaan ja uudestaan harrastajansa haastava laji. Sen piiriin on mukava tulla ja sen piiristä on helppo lähteä (joskus vaikka kesken pelin). Päällisin puolin ärsyttävät ja lapselliset kyykkääjät paljastuvat ajan myötä äärimmäisen ärsyttäviksi ja lapsellisiksi, mutta siihenkin tottuu. Hyvien kyykänpeluuedellytysten vuoksi Oulussa on helppo ponkaista lajin huipulle, etenkin jos ottaa kirjasen alkupuoliskolla käsiteltyjen dynastioiden vinkistä vaarin ja treenaa hullun lailla.

Mikään ei kuitenkaan tule ilmaiseksi. Turnaukset, hallitus- ja pelitoiminnan pyörittäminen ja traditioiden ylläpitäminen vaativat aikaa ja paneutumista. Ja mieluummin kuin sanoja, seura tarvitsee tekoja, pieniä ja isoja samoissa määrin. Ei ole salaisuus, että valtaosa seuran tekijöistä ja olijoista on jo hiljaksen siirtymässä kolmekymppisten juhlimisesta Prisman ”aikuisten vaipat” -osastolle. Samassa rytäkässä on vaarassa kadota koko lajin tarinoiden, kokemusten ja osaamisen kirjo.

Nuorten vastuulla on ottaa kantaakseen skumppaisessa ja ulosteisessa mestaruuspoikaalissa lillunut soihtu Suomen Suurimman ja Menestyneimmän Akateemisen Kyykkäseuran tarinan jatkumiseksi

vanhojen pierujen kadotessa limaisiin saunailtoihin raapimaan kasaan legendaarisia keräilyeriä turnausmittelöihin.

Yksin rakkaudesta lajiin ei kukaan jaksa lanata kahta kenttää vain yhdellä heitettyään.

Vaikka vittuapa tässä nyhkyttämään, parin kuukauden päästä se on taas sama kiima ja karttumaalien valikoiminen edessä kuin aina aikaisemminkin.

Onnittelut 15-vuotiaalle Oulun Akateemiselle Mölökky- ja Kyykkäseuralle!

Kultaiset kyykkävuodet

**OULUN AKATEEMINEN MÖLÖKKY- JA KYKKÄSEURA
15 VUOTTA**

Ripen aikakirjat on humoristissävyytteinen läpiluotaus oululaisen opiskelijakyykän alkutaipaleeseen. Haastattelujen muodossa ääneen pääsevät akateemisen kyykkäskenen massiivisimmat tähtöset. Kirjanen ei myöskään jätä kylmäksi ketään, joka erottaa kyykän keilauksesta.

Varoitus: Kirjanen sisältää valheita ja emävalheita sekä se on huijaamatta paras, koskaan ikinä, julkaistu kyykkäkirja.

“The Chronicles of Ripe on viihdyttävintä mitä voit lukea paskiksella oksun tullessa pönttöön warren kanssa”

-Urpo Piikki

